

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, en de voorzieningenrechter van die rechtbank en nevenzittingsplaats van 26 juli 2011 in zaken nrs. 11/22623, 11/22621 en 11/22625 in de gedingen tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 2 juli 2011 is aan de vreemdeling een vrijheidsontnemende maatregel opgelegd, die nadien is voortgezet. Dit besluit is aangehecht.

Bij besluit van 11 juli 2011 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 26 juli 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het door de vreemdeling tegen de vrijheidsontnemende maatregel ingestelde beroep ongegrond verklaard en het verzoek tot het toekennen van schadevergoeding afgewezen en heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het door de vreemdeling ingestelde beroep tegen het besluit tot afwijzing van de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen de uitspraak van de rechtbank heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 2 augustus 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 november 2011, waar de vreemdeling, in persoon en bijgestaan door mr. J.Th.A. Bos, advocaat te Utrecht, en de minister, vertegenwoordigd door mr. P. Bosch, werkzaam bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Uit het op 2 juli 2011 op ambtsbelofte opgemaakte proces-verbaal van bevindingen blijkt dat de vreemdeling, nadat hij te kennen had gegeven een asielaanvraag in Nederland te willen indienen, op 1 juli 2011 is overgedragen aan de afdeling 'Claims Identificatie en Artikel 4' van de Brigade Vreemdelingenzaken van de Koninklijke Marechaussee, district Schiphol. Op 1 juli 2011 is de vreemdeling de toegang geweigerd op grond van artikel 3 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000). Bij besluit van 2 juli 2011 is, onder verwijzing naar de toegangswijering, aan de vreemdeling op grond van artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 de verplichting opgelegd zich op te houden in het Aanmeldcentrum Schiphol (hierna: AC Schiphol). Op 5 juli 2011 heeft de vreemdeling een aanvraag om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen ingediend. De minister heeft deze aanvraag afgewezen bij besluit van 11 juli 2011, waarin tevens is opgenomen dat aanleiding bestaat de eerder aan de vreemdeling opgelegde vrijheidsontnemende maatregel voort te zetten. Op 12 juli 2011 is deze maatregel in dit verband omgezet en is aan de vreemdeling de verplichting opgelegd zich op te houden in het Detentiecentrum Schiphol.

2.2. De vreemdeling klaagt, de grieven in onderlinge samenhang bezien, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de aan hem opgelegde vrijheidsontnemende maatregel niet onrechtmatig is omdat de minister in zijn geval het grensbewakingsbelang heeft kunnen laten prevaleren boven het persoonlijk belang van de vreemdeling bij de opheffing van de vrijheidsontnemende maatregel en dat het beroep van de vreemdeling op artikel 15 van Richtlijn 2008/115/EG van de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB 2008 L 348; hierna: de Terugkeerrichtlijn) niet tot een ander oordeel leidt.

De vreemdeling voert hiertoe aan dat de rechtbank ter onderbouwing van haar oordeel ten onrechte heeft verwezen naar de uitspraak van de Afdeling van 29 juni 2011 in zaak nr. 201104070/1/V3 (www.raadvanstate.nl) omdat in deze zaak de toepasselijkheid van de Terugkeerrichtlijn niet aan de orde was. Voorts voert hij aan dat geen grond bestond om aan hem een vrijheidsontnemende maatregel op te leggen, althans dat na voormeld besluit van 11 juli 2011 geen grond bestond om deze maatregel te laten voortduren, omdat hij de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure niet ontwijkt of belemmert. Hij kan immers bij zijn broer in Nederland verblijven en is bovendien vrijwel volledig gedocumenteerd. Ter zitting van de Afdeling heeft de vreemdeling gepreciseerd dat een nūfus-kaart voorhanden is waarmee hij naar zijn land van herkomst kan terugkeren.

2.3. Ingevolge artikel 2, aanhef en onder b, van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (PB 2005 L 326; hierna: de Procedurerichtlijn), voor zover thans van belang, wordt onder asielverzoek verstaan: een door een onderdaan van een derde land of een staatloze ingediend verzoek dat kan worden opgevat als een verzoek om verlening van internationale bescherming door een lidstaat op grond van het Verdrag van Genève.

Ingevolge dat artikel, aanhef en onder c, wordt onder 'asielzoeker' verstaan: een onderdaan van een derde land of een staatloze die een asielverzoek heeft ingediend waarover nog geen definitieve beslissing is genomen.

Ingevolge dat artikel, aanhef en onder d, voor zover thans van belang, wordt onder 'definitieve beslissing' verstaan: een beslissing of de onderdaan van een derde land of de staatloze de vluchtelingenstatus wordt verleend overeenkomstig Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft (PB 2004 L 304), waartegen geen rechtsmiddel meer openstaat in het kader van hoofdstuk V, ongeacht of dit rechtsmiddel tot gevolg heeft dat de asielzoekers in de lidstaten mogen blijven in afwachting van het resultaat.

Ingevolge artikel 3, eerste lid, voor zover thans van belang, is deze richtlijn van toepassing op alle verzoeken die op het grondgebied, daaronder begrepen aan de grens of in de transitzones, worden ingediend.

Ingevolge artikel 7, eerste lid, mogen asielzoekers in de lidstaat blijven, louter ten behoeve van de procedure, totdat de beslissingsautoriteit overeenkomstig de in hoofdstuk III uiteengezette procedures in eerste aanleg een beslissing heeft genomen. Dit recht om te blijven houdt niet in dat de betrokkene recht heeft op een verblijfsvergunning.

In punt 9 van de considerans van de Terugkeerrichtlijn staat dat overeenkomstig de Procedurerichtlijn een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet mag worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzende besluit op het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden.

Ingevolge artikel 2, eerste lid, is de Terugkeerrichtlijn van toepassing op illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdanen van derde landen.

Ingevolge artikel 2, tweede lid, aanhef en onder a, kunnen de lidstaten besluiten deze richtlijn niet toe te passen op onderdanen van derde landen aan wie de toegang is geweigerd overeenkomstig artikel 13 van Verordening (EG) nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscore), of die door de bevoegde autoriteiten zijn aangehouden of onderschept wegens het niet op reguliere wijze overschrijden over land, over zee of door de lucht van de buitengrens van een lidstaat, en die vervolgens geen vergunning of recht hebben verkregen om in die lidstaat te verblijven.

Ingevolge artikel 3, aanhef en onder 2, wordt voor de toepassing van deze richtlijn onder illegaal verblijf verstaan: de aanwezigheid op het grondgebied van een lidstaat van een onderdaan van een derde land die niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden voor toegang die zijn vastgesteld in artikel 5 van de Schengengrenscore, of aan andere voorwaarden voor toegang tot, verblijf of vestiging in die lidstaat.

Ingevolge artikel 15, eerste lid, kunnen de lidstaten, tenzij in een bepaald geval andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, de onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt alleen in bewaring houden om zijn terugkeer voor te bereiden en/of om de verwijderingsprocedure uit te voeren, met name indien a. er risico op onderduiken bestaat of b. de betrokken onderdaan van een derde land de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert.

Ingevolge artikel 3, eerste lid, van Vw 2000, wordt in andere dan in de Schengengrenscore geregelde gevallen de toegang tot Nederland geweigerd aan de vreemdeling die:

- a. niet in het bezit is van een geldig document voor grensoverschrijding, dan wel in het bezit is van een document voor grensoverschrijding waarin het benodigde visum ontbreekt;
- b. een gevaar oplevert voor de openbare orde of nationale veiligheid;
- c. niet beschikt over voldoende middelen om te voorzien zowel in de kosten van verblijf in Nederland als in die van zijn reis naar een plaats buiten

Nederland waar zijn toegang gewaarborgd is; of
d. niet voldoet aan de voorwaarden die bij of krachtens algemene maatregel van bestuur zijn gesteld.

Ingevolge het derde lid weigeren de ambtenaren belast met de grensbewaking niet dan ingevolge een bijzondere aanwijzing van Onze Minister de toegang tot Nederland aan de vreemdeling die te kennen geeft dat hij asiel wenst.

Ingevolge artikel 5, eerste lid, dient de vreemdeling aan wie toegang is geweigerd Nederland onmiddellijk te verlaten, met inachtneming van de aanwijzingen welke hem daartoe door een ambtenaar belast met de grensbewaking, zijn gegeven.

Ingevolge het derde lid, voor zover thans van belang, geldt de verplichting, bedoeld in het eerste lid, niet indien de vreemdeling een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 heeft ingediend en daarop nog niet is beslist.

Ingevolge artikel 6, eerste lid, van deze wet kan de vreemdeling aan wie toegang is geweigerd worden verplicht zich op te houden in een door de ambtenaar belast met grensbewaking aangewezen ruimte of plaats.

Ingevolge het tweede lid kan een ruimte of plaats, bedoeld in het eerste lid, worden beveiligd tegen ongeoorloofd vertrek.

Ingevolge artikel 8, aanhef en onder f, voor zover thans van belang, heeft de vreemdeling in Nederland uitsluitend rechtmatig verblijf in afwachting van de beslissing op een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 28, terwijl bij of krachtens deze wet dan wel op grond van een rechterlijke beslissing uitzetting van de aanvrager achterwege dient te blijven totdat op de aanvraag is beslist.

Volgens paragraaf A6/1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), waarin algemene uitgangspunten voor het beleid betreffende vrijheidsbeperkende en vrijheidsontnemende maatregelen zijn neergelegd, dient, voor zover thans van belang, de toepassing van een vrijheidsbeperkende of vrijheidsontnemende maatregel, vanwege het ingrijpende karakter daarvan, beperkt te blijven tot het strikt noodzakelijke. Vermeld wordt dat steeds zal moeten worden nagegaan of met een lichter middel volstaan kan worden en dat de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit voortdurend in acht dienen te worden genomen.

Volgens paragraaf C12/2.3 van de Vc 2000, waarin het beleid is neergelegd betreffende de beschikbaarheid in het AC Schiphol van asielzoekers aan wie de toegang is geweigerd, wordt, voor zover thans van belang, wanneer een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden voor toegang als bedoeld in artikel 5, eerste lid, van de Schengengrenscode dan wel artikel 3 van de Vw 2000 en aan de buitengrens te kennen geeft asiel te willen aanvragen, op aanwijzing van het Hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst, de toegang geweigerd en wordt op grond van artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 het AC Schiphol aangewezen als plaats of ruimte waar de vreemdeling zich dient op te houden. Wanneer de asielaanvraag in de algemene asielprocedure in AC Schiphol wordt afgewezen, wordt de maatregel van artikel 6 van de Vw 2000 voortgezet in een grenslogies.

2.4. In de zaak die heeft geleid tot voormelde uitspraak van 29 juni 2011 had de betreffende vreemdeling geen gronden aangevoerd die noopten tot het betrekken van de Terugkeerrichtlijn bij de beoordeling van het hoger beroep. De vreemdeling stelt zich dan ook terecht op het standpunt dat de rechtbank niet louter onder verwijzing naar deze uitspraak heeft kunnen concluderen dat geen grond bestaat voor het oordeel dat de aan hem opgelegde maatregel onrechtmatig is. Dit kan echter, gelet op het volgende, niet leiden tot het daarmee beoogde doel.

2.4.1. Voor zover de vreemdeling zich op het standpunt heeft gesteld dat de vrijheidsontnemende maatregel van aanvang af onrechtmatig is geweest, heeft hij geen omstandigheden naar voren gebracht waaruit blijkt dat hij dit standpunt niet eerder dan ter zitting van de Afdeling naar voren heeft kunnen brengen. In zoverre kan zijn betoog daarom niet bij de beoordeling van dit hoger beroep worden betrokken. De overwegingen 2.4.2. tot en met 2.4.7. hebben daarom alleen betrekking op de periode na voormeld besluit van 11 juli 2011.

2.4.2. Ter zitting van de Afdeling heeft de minister, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 8 november 2011 in zaak nr. 201101573/1/V3 (www.raadvanstate.nl), gesteld dat ervan moet worden uitgegaan dat de Terugkeerrichtlijn vanaf 11 juli 2011 op de vreemdeling van toepassing is.

Vervolgens heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat artikel 15 van de Terugkeerrichtlijn niet van toepassing is op een vreemdeling aan wie een vrijheidsontnemende maatregel op grond van artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 is opgelegd. Hij heeft hiertoe, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 19 juli 2010 in zaak nr. 200908081/1/V3 (www.raadvanstate.nl) aangevoerd, voor zover thans van belang, dat deze maatregel ten doel heeft te beletten dat een vreemdeling aan wie de toegang is geweigerd zich toegang tot Nederland en daarmee het Schengengebied verschaft, terwijl artikel 15 van de Terugkeerrichtlijn ziet op vrijheidsontneming met het oog op de verwijdering van een vreemdeling van het grondgebied.

Voor het geval dat de Afdeling zou oordelen dat artikel 15, eerste lid, van de Terugkeerrichtlijn ook ziet op vrijheidsontneming op grond van artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vw 2000, heeft de minister zich, voor zover thans van belang, op het standpunt gesteld dat in het geval van de vreemdeling sprake is van het ontwijken of belemmeren van de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure. Hij voert daartoe aan dat de vreemdeling heeft verklaard dat hij zijn eigen authentieke Turkse paspoort in het vliegtuig heeft verscheurd en weggegooid omdat hij bang was dat hij anders zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst.

2.4.3. In de uitspraak van 4 oktober 2011 in zaak nr. 201102753/1/V3 (www.raadvanstate.nl) heeft de Afdeling overwogen dat een door onderdaan van een derde land of een staatloze in persoon ten overstaan van de autoriteiten kenbaar gemaakte wens om hem internationale bescherming te verlenen als een asielverzoek in de zin van artikel 2, aanhef en onder b, van de Procedurerichtlijn moet worden aangemerkt. Op het moment dat bedoelde wens aldus kenbaar is gemaakt, is deze persoon een asielzoeker, als bedoeld

in artikel 2, aanhef en onder c, van deze richtlijn en moet hij worden geacht rechtmatig verblijf, als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder f, van de Vw 2000, te hebben verkregen.

Hieruit volgt dat in het geval van de vreemdeling, die onderdaan van een derde land is, vanaf het moment dat hij op 1 juli 2011 in persoon ten overstaan van een ambtenaar van de Koninklijke Marechaussee te kennen gaf asiel te willen vragen, sprake was van een asielverzoek in de zin van artikel 2, aanhef en onder b, van de Procedurerichtlijn en dat de vreemdeling aldus een asielzoeker is geworden, als bedoeld in artikel 2, aanhef en onder c, van deze richtlijn. Voorts moet hij daarmee worden geacht rechtmatig verblijf, als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder f, van de Vw 2000 te hebben verkregen. Door het besluit van 11 juli 2011 is het rechtmatig verblijf van de vreemdeling, gelet op artikel 8, aanhef en onder f, van de Vw 2000, beëindigd.

2.4.4. De Terugkeerrichtlijn is van toepassing op illegaal op het grondgebied van de lidstaten verblijvende onderdanen van derde landen.

Zoals volgt uit voormelde uitspraak van 8 november 2011, neemt de in artikel 2, tweede lid, aanhef en onder a, van de Terugkeerrichtlijn voorziene mogelijkheid deze richtlijn niet toe te passen op de hierin vermelde groep personen niet weg dat, zolang de desbetreffende lidstaat van die mogelijkheid geen gebruik heeft gemaakt, deze richtlijn ook op hen van toepassing is en dat zij zich hierop in rechte kunnen beroepen.

Uit deze uitspraak volgt voorts dat door het enkele inroepen door de minister van de keuze dat de in artikel 2, tweede lid, aanhef en onder a, van de Terugkeerrichtlijn bedoelde categorie van vreemdelingen is uitgesloten van de toepassing van deze richtlijn, het later vastleggen daarvan in de Staatscourant van 10 maart 2011, nr. 4082, en het verzenden van een brief van 25 maart 2011 aan de Europese Commissie geen rechtsgeldige omzetting van voormelde keuzemogelijkheid heeft plaatsgevonden.

Derhalve heeft dit inroepen niet tot gevolg dat de vreemdeling niet onder de werkingssfeer van de Terugkeerrichtlijn valt. Aldus heeft de minister terecht gesteld dat deze richtlijn vanaf 11 juli 2011 op de vreemdeling van toepassing is.

2.4.5. Voor het oordeel dat artikel 15 van de Terugkeerrichtlijn niettemin niet op de aan de vreemdeling opgelegde vrijheidsontnemende maatregel van toepassing is, bestaat geen grond.

2.4.5.1. Zoals de Afdeling in voormelde uitspraak van 4 oktober 2011 heeft overwogen, staat de omstandigheid dat een vreemdeling die aan de grens of in een transitzone te kennen heeft gegeven een asielaanvraag te willen indienen als asielzoeker rechtmatig verblijf heeft verkregen er niet aan in de weg dat deze vreemdeling op grond van artikel 3 van de Vw 2000 de toegang wordt geweigerd. Artikel 3, eerste lid, gelezen in samenhang met het derde lid, van de Vw 2000 moet in dit verband aldus worden uitgelegd dat in andere dan in de Schengengrenscodes geregelde gevallen de ambtenaren belast met de grensbewaking een vreemdeling die te kennen geeft dat hij asiel wenst de verdere toegang, dat is de feitelijke verdere binnenkomst in het grondgebied, mogen ontszeggen.

Hieruit volgt dat de omstandigheid dat een vreemdeling op grond

van artikel 3 van de Vw 2000 de toegang is geweigerd, niet maakt dat hij zich feitelijk niet reeds op Nederlands grondgebied bevindt. Voorts heeft de minister ter zitting van de Afdeling verklaard dat vreemdelingen die vanuit een maatregel op grond van artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 naar hun land van herkomst dienen terug te keren, worden gefaciliteerd in het vertrek naar het vliegtuig en dat indien nodig een escorte wordt geregeld of een laissez passer wordt aangevraagd. Deze handelingen verschillen niet wezenlijk van de handelingen die de minister verricht ter voorbereiding van de verwijdering van een vreemdeling in het geval van inbewaringstelling op grond van artikel 59 van de Vw 2000.

Gelet op het vorengaande bestaat thans – anders dan de Afdeling in voormelde uitspraak van 19 juli 2010 heeft overwogen – grond voor het oordeel dat een vrijheidsontnemende maatregel op grond van artikel 6 van de Vw 2000 mede dient ter voorbereiding van de terugkeer en/of de uitvoering van de verwijderingsprocedure en niet louter ter verhindering van de binnenkomst van een vreemdeling op het grondgebied. De minister kan dan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat artikel 15 van de Terugkeerrichtlijn niet op de vreemdeling van toepassing is omdat de in dit artikel bedoelde vrijheidsontneming dient ter verwijdering van een onderdaan van een derde land van het grondgebied, terwijl de aan de vreemdeling opgelegde maatregel ten doel heeft zijn binnenkomst op het grondgebied te voorkomen.

2.4.6. In het besluit van 11 juli 2011, onder het kopje 'Rechtsgevolgen van deze beschikking', is vermeld dat dit besluit mede tot gevolg heeft dat de vreemdeling na bekendmaking van de beschikking ingevolge artikel 5, eerste lid, van de Vw 2000 Nederland onmiddellijk dient te verlaten.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 21 maart 2011 in zaak nr. 201100493/1/V3; www.raadvanstate.nl), is aldus in de meeromvattende beschikking de door de Terugkeerrichtlijn vereiste administratieve vaststelling vervat dat het verblijf van de derdelander onrechtmatig is of wordt en dat er voor hem een terugkeerverplichting is.

Hieruit volgt dat er jegens de vreemdeling een terugkeerprocedure loopt.

Voorts moet, zoals in 2.4.5.1. is overwogen, de aan de vreemdeling opgelegde maatregel mede worden geacht te dienen ter voorbereiding van de terugkeer en/of de uitvoering van de verwijderingsprocedure.

2.4.6.1. Zoals volgt uit rechtsoverweging 2.3.3. van de uitspraak van de Afdeling van 21 maart 2011 in zaak nr. 201100555/1/V3 (www.raadvanstate.nl), kan een vrijheidsontnemende maatregel op grond van artikel 59 van de Vw 2000, zolang de Terugkeerrichtlijn niet in nationale wetgeving is geïmplementeerd, alleen worden opgelegd indien de betrokken vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, als bedoeld in artikel 15, eerste lid, aanhef en onder b, van de Terugkeerrichtlijn. Dit uitgangspunt geldt ook voor een maatregel die is opgelegd op grond van artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vw 2000.

Bij de beoordeling of de vreemdeling aan wie de toegang is

geweigerd de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert dient te worden uitgegaan van de omstandigheden die hebben geleid tot het opleggen van de vrijheidsontnemende maatregel. Hierbij moet rekening worden gehouden met de toelichting die de minister – ter zitting van de rechtbank dan wel anderszins – op deze omstandigheden heeft gegeven en – in samenhang daarmee – met hetgeen hieromtrent uit het bewaringsdossier van de vreemdeling valt af te leiden.

2.4.6.2. Aan de vreemdeling is de maatregel op grond van artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 opgelegd omdat hem de toegang tot Nederland is geweigerd op grond van artikel 3 van de Vw 2000. In het besluit tot toegangsweigering van 1 juli 2011 is vermeld dat de vreemdeling de toegang is geweigerd omdat hij niet in het bezit is van een geldig document voor grensoverschrijding en/of in het bezit is van een document voor grensoverschrijding waarin het benodigde visum ontbreekt en omdat hij niet beschikt over voldoende middelen om te voorzien zowel in de kosten van verblijf in Nederland als in die van zijn reis naar een plaats buiten Nederland waar zijn toegang gewaarborgd is.

Zoals de minister ter zitting van de Afdeling heeft opgemerkt, kan uit de verklaringen van de vreemdeling in het eerste gehoor in de asielpcedure worden opgemaakt dat hij in het vliegtuig naar Nederland zijn paspoort moedwillig heeft verscheurd en weggegooid omdat hij bang was dat hij anders zou worden weggestuurd.

Reeds hierom bestaat grond voor het oordeel dat de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert. Dat dit ontwijken of belemmeren heeft plaatsgevonden tijdens zijn reis naar Nederland maakt het vorenstaande niet anders, te meer omdat de vreemdeling zich met het oog op een eventuele toekomstige terugkeer of verwijderingsprocedure van zijn paspoort heeft ontdaan.

2.4.6.3. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister had moeten volstaan met het toepassen van een minder dwingende maatregel dan vrijheidsontneming. Indien in een geval als hier aan de orde een minder dwingende maatregel wordt opgelegd, zoals bijvoorbeeld een meldplicht, heeft dat tot gevolg dat verdere toegang tot Nederland wordt verkregen. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in voormelde uitspraak van 29 juni 2011 moet in beginsel steeds worden aangenomen dat het grensbewakingsbelang niet kan worden veiliggesteld door de oplegging van een minder dwingende maatregel en is daarom het beleid van de minister op dit punt niet kennelijk onredelijk. Van bijzondere omstandigheden op grond waarvan de minister dit beleid in dit geval niet in redelijkheid heeft mogen toepassen of de vrijheidsbeneming anderszins onevenredig moet worden geacht, is niet gebleken.

2.4.7. Gelet op het vorengaande heeft de rechtbank terecht overwogen dat de aan de vreemdeling opgelegde vrijheidsontnemende maatregel op grond van artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 niet onrechtmatig is en dat en dat het beroep van de vreemdeling op artikel 15 van de Terugkeerrichtlijn niet tot een ander oordeel leidt.

2.5. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient, zij het met verbetering van de gronden waarop die rust, te worden bevestigd.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. A.B.M. Hent en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

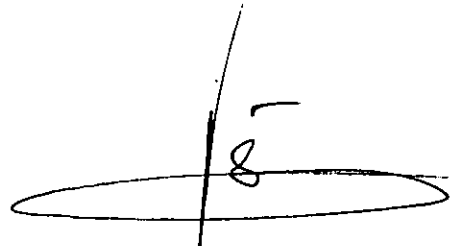
w.g. Van der Winden
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 29 december 2011

418-595.

Verzonden: 29 december 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line, a horizontal line, and a stylized 'S' or 'V' shape.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummers: AWB 11/22623 (voorlopige voorziening)
AWB 11/22621 (beroep)
AWB 1122625 (vrijheidsontneming)

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken en de voorzieningenrechter van 26 juli 2011

in de zaak van:

geboren op _____, van Turkse nationaliteit, verblijvende in
Uitzetcentrum Schiphol,
verzoeker,
gemachtigde: mr. J.T.A. Bos, advocaat te Utrecht,

tegen:

de minister voor Immigratie en Asiel,
verweerder,
gemachtigde: mr. R.A.B. van Steijn, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te
's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Verzoeker heeft op 5 juli 2011 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 11 juli 2011 afgewezen. Verzoeker heeft tegen het besluit beroep ingesteld.
- 1.2 Verzoeker heeft op 11 juli 2011 gevraagd een voorlopige voorziening te treffen. Hij verzoekt verweerder te verbieden hem uit te zetten voordat de rechtbank op het beroep heeft beslist.
- 1.3 De ambtenaar belast met de grensbewaking heeft op 1 juli 2011 aan verzoeker op grond van artikel 3 Vreemdelingenwet 2000 (Vw) de toegang tot Nederland geweigerd en bij besluit van 2 juli 2011 hem op grond van artikel 6, eerste en tweede lid, Vw een vrijheidsontnemende maatregel opgelegd. Verweerder heeft bij het besluit op de asielaanvraag de vrijheidsontnemende maatregel voortgezet. Verzoeker heeft op 11 juli 2011 beroep ingesteld tegen de oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel en verzocht om schadevergoeding toe te kennen.

- 1.4 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 19 juli 2011. Verzoeker is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

Het verzoek om een voorlopige voorziening

- 2.1 Indien tegen een besluit beroep is ingesteld, kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
- 2.2 Ingevolge artikel 8:86, eerste lid, Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Er bestaat in dit geval aanleiding om van deze bevoegdheid gebruik te maken.
- 2.3 Verzoeker heeft ter onderbouwing van zijn aanvraag het volgende aangevoerd. Verzoeker is lid van de Peace and Democratic Party (BDP) en heeft daardoor, en ook vanwege de politieke activiteiten van zijn familie, problemen ondervonden van de zijde van de politie. Voorts wil verzoeker niet in militaire dienst omdat hij tegen geweld is. Daarnaast wil verzoeker familie dat verzoeker wraak neemt op een persoon die zijn neef heeft beschoten waardoor verzoekers neef verlamd is geraakt. Verzoeker vreest dat zijn familie hem iets zal aandoen als hij weigert bloedwraak te plegen. Daarop heeft verzoeker besloten zijn land te verlaten.
- 2.4 Verweerder heeft de aanvraag van verzoeker afgewezen op de volgende gronden. Verzoeker is toerekenbaar ongedocumenteerd inzake zijn nationaliteit en wordt derhalve artikel 31, tweede lid, sub f, Vw tegengeworpen. Het relaas van verzoeker is deels ongeloofwaardig bevonden en mist positieve overtuigingskracht. De geloofwaardig bevonden verklaringen zijn door verweerder onvoldoende zwaarwegend bevonden om hem voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29 Vw in aanmerking te laten komen.
- 2.5 In beroep voert verzoeker in het kader van de tegenwerping van artikel 31, tweede lid, sub f, Vw aan dat hij een kopie van zijn paspoort heeft overgelegd, evenals zijn originele identiteitskaart, geboorteakte, boardingpassen en vliegticket. Onduidelijk is waarom dan nog een paspoort overgelegd moet worden. Er is sprake van strijd met het verbod op willekeur en het gelijkheidsbeginsel. Verzoeker wordt nu ten onrechte gelijk behandeld met asielzoekers die volstrekt ongedocumenteerd zijn.
- 2.6 Naar het oordeel van de voorzieningenrechter kan in het midden blijven of verweerder verzoeker in redelijkheid heeft kunnen tegenwerpen dat hij geen paspoort ter onderbouwing van zijn nationaliteit heeft overgelegd en derhalve het toetsingskader van de positieve overtuigingskracht heeft gehanteerd. Daartoe wordt het volgende overwogen. Verweerder heeft het relaas van verzoeker geloofwaardig geacht, met uitzondering van de verklaringen dat zijn afkeer voor geweld op jonge leeftijd is ontstaan toen hij in zijn rug is gestoken en dat hij op jonge leeftijd is getroffen door het zien van lijken van soldaten en guerillastrijders. Naar het oordeel van de

voorzieningenrechter heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat niet valt in te zien waarom verzoeker deze (uitgezonderde) verklaringen pas in de aanvullingen en correcties op het nader gehoor naar voren heeft gebracht en niet tijdens het nader gehoor en dat verzoeker daarvoor geen plausibele verklaring heeft gegeven. Verweerder heeft deze verklaringen dan ook in redelijkheid ongeloofwaardig kunnen achten, hetgeen ook in het geval artikel 31, tweede lid, sub f, Vw niet zou zijn tegengeworpen en het toetsingskader van de positieve overtuigingskracht niet zou zijn gehanteerd, om voornoemde redenen stand zou houden.

- 2.7 Verweerder heeft voorts beoordeeld of de geloofwaardig geachte verklaringen van verzoeker kwalificeren als rechtsgrond voor verlening van de gevraagde verblijfsvergunning.
- 2.8 Verzoeker heeft onder meer aan zijn aanvraag ten grondslag gelegd dat hem een verblijfsvergunning op grond van het vluchtelingenschap dient te worden verleend, omdat hij een Koerdische dienstweigeraar is. De voorzieningenrechter stelt echter vast dat door verzoeker geen gronden zijn gericht tegen het standpunt van verweerder dat verzoeker niet voldoet aan de categorieën a, b en c van paragraaf C2/2.12 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc), waarin is neergelegd in welke gevallen dienstweigering of desertie kan leiden tot vluchtelingenschap.
- 2.9 Verzoeker heeft voorts aangevoerd dat hij vanwege zijn lidmaatschap van de BDP en zijn activiteiten voor deze partij als vluchteling moet worden aangemerkt. Ter onderbouwing van dit standpunt heeft verzoeker verwezen naar een brief van VluchtelingenWerk Nederland met een aantal bijlagen. Hieruit blijkt onder meer dat op dit moment circa 2200 activisten van de BDP in Turkije vastzitten. Verzoeker stelt dat in het besluit onvoldoende is gemotiveerd waarom de intimidatie, mishandeling en bedreiging door de politie jegens verzoeker, onvoldoende zwaarwegend is.
- 2.10 De voorzieningenrechter is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat, hoewel uit de door verzoeker overgelegde stukken blijkt dat leden van de BDP gedetineerd zijn, dit niet wegneemt dat verzoeker zelf heeft verklaard dat hij vanwege zijn politieke activiteiten nimmer is gearresteerd of gedetineerd is geweest. Verweerder heeft in dit verband verwezen naar het ambtsbericht Turkije (paragraaf 3.4.2) waaruit blijkt dat het enkele lidmaatschap van de BDP in het algemeen niet voldoende is om in Turkije strafrechtelijk te worden vervolgd en zich op het standpunt gesteld dat marginale activiteiten, zoals die van verzoeker, niet verboden zouden zijn en dat de BDP een legale partij is. Gelet op het voorgaande kan volgens verweerder niet worden aangenomen dat de autoriteiten een bijzondere negatieve aandacht op de persoon van verzoeker hebben gericht vanwege zijn lidmaatschap en zijn daaraan gelieerde politieke activiteiten. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter valt zonder nadere onderbouwing van eiser niet in te zien waarom deze motivering van verweerder niet toereikend zou zijn. De beroepsgrond faalt dan ook.
- 2.11 Ten aanzien van verzoekers stelling dat hij bij terugkeer problemen met zijn familie verwacht nu hij niet wenst toe te geven aan de bloedwraak die hij dient te plegen, heeft verzoeker in beroep aangevoerd dat hem tijdens het nader gehoor onvoldoende de gelegenheid is gegeven over dit deel van zijn relaas te verklaren. Verzoeker stelt dat er in het nader gehoor onvoldoende is doorgevraagd en dat hem ten onrechte is tegengeworpen dat hij eerst in de zienswijze hierop verder is ingegaan.

Voorts heeft verzoeker ten aanzien van zijn vrees bij terugkeer wegens de weigering om bloedwraak te plegen gesteld dat behandeling in de verlengde asielprocedure in de rede ligt zodat de sociale druk die hem wordt opgelegd nader onderbouwd zou kunnen worden door een socioloog van de Universiteit van Diyarbakir.

- 2.12 Verweerder heeft zich naar het oordeel van de voorzieningenrechter terecht op het standpunt gesteld dat de aard en omvang van de feitelijke aanvullingen en correcties op het nader gehoor geen aanleiding geven om aan te nemen dat verzoeker in zijn belangen is geschaad, noch dat er sprake is geweest van onoverkomelijke communicatiestoornissen, noch dat zij voldoende grond vormen om te concluderen dat verzoeker de tolk niet goed heeft begrepen. Het is aan verzoeker om zijn asielmotieven zo volledig en gedetailleerd mogelijk naar voren te brengen.
- Verweerder heeft verzoeker niet gevolgd in de stelling dat behandeling in de verlengde asielprocedure in de rede ligt zodat verzoeker de sociale druk nader kan onderbouwen. Immers, de verklaringen van verzoeker geven geen blijk van een onhoudbare druk nu verzoeker geen concrete verklaringen of voorbeelden heeft genoemd. Evenmin is gebleken dat verzoeker zich aan zijn familie heeft onttrokken. De voorzieningenrechter volgt verweerder in zijn standpunt dat nader onderzoek in een verlengde asielprocedure, gelet op de verklaringen van verzoeker zelf, hier niet aan kan afdoen.
- 2.13 Verzoeker heeft voorts aangevoerd dat hij door zijn dienstweigering bij terugkeer danwel na eind 2014 een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een behandeling als bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).
- 2.14 Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat, nu niet valt in te zien dat verzoeker bij terugkeer te vrezen heeft voor vervolging en bestraffing als bedoeld in paragraaf C2/2.12 Vc, verzoeker evenmin wordt gevolgd in zijn stelling dat bij terugkeer thans, dan wel in 2015 van een reële dreiging voor schending van artikel 3 EVRM sprake zal zijn.
- 2.15 De voorzieningenrechter is van oordeel dat hetgeen verzoeker tegen voornoemd standpunt heeft aangevoerd, onvoldoende is om uit te gaan van een risico op een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM. Niet is gebleken dat verzoeker bij terugkeer vóór 2015 een dergelijk risico zal lopen, nu verzoeker zelf heeft verklaard dat zijn dienstplicht is uitgesteld tot het jaar 2015. Verzoekers verwijzing in beroep naar een voorbeeld van cumulatie van straffen in een brief van Vluchtelingenwerk Nederland van 8 juli 2011 is in dit verband ontoereikend, nu daarmee niet duidelijk is geworden of verzoeker in 2015, het moment waarop hij in dienst zal moeten, bij dienstweigering tevens te maken zal krijgen met een cumulatie van straffen, nog daargelaten de vraag of deze behandeling onder artikel 3 EVRM kan worden geschaard. De beroepsgrond faalt dan ook.
- 2.16 Verzoeker heeft voorts in beroep gesteld dat hij vanwege de cumulatie van omstandigheden - de activiteiten van zijn broers en zus voor de PKK, het lidmaatschap van de BDP en zijn jonge leeftijd - als vluchteling dient te worden aangemerkt, dan wel een risico loopt op een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM.
- 2.17 Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat niet is gebleken dat verzoeker vanwege de problemen van zijn familieleden zelf intensieve problemen heeft

ondervonden of dat hij deze bij terugkeer zal ondervinden. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoeker een aantal keren is meegenomen door agenten waarbij hem door agenten zou zijn gevraagd om te gaan spioneren en dat hij bij de aanhoudingen is geslagen. Deze aanhoudingen werpen echter geen ander licht op de zaak. Daarbij is van belang dat verzoeker telkens na enkele uren en zonder voorwaarden is vrijgelaten. Daarnaast heeft verzoeker verklaard dat hij nimmer door de overheid is gezocht en is hij in het bezit gesteld van een paspoort waarmee hij op legale wijze zijn land heeft kunnen verlaten. Hieruit blijkt wederom dat geen sprake is van negatieve aandacht van de zijde van de Turkse autoriteiten. Verzoeker heeft niet aannemelijk kunnen maken dat dit bij terugkeer anders zou zijn.

- 2.18 De voorzieningenrechter volgt verweerder in dit standpunt. Van een bijzondere negatieve aandacht voor verzoeker van de kant van de Turkse autoriteiten vanwege betrokkenheid van verzoekers familie bij de PKK in combinatie met zijn lidmaatschap van de BDP en zijn jonge leeftijd, is niet gebleken. Evenmin is gebleken dat verzoeker op deze gronden een risico op een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM zal lopen.
- 2.19 Uit het voorgaande volgt dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, Vw.
- 2.20 Verzoeker heeft voorts een beroep gedaan op het traumatabeleid zoals weergegeven in paragraaf C2/4.2 Vc en heeft in dat verband in beroep aangevoerd dat de omstandigheid dat verzoeker hoofdpijn krijgt als hij over zijn ervaringen met de politie moet vertellen, een aanwijzing is dat hij getraumatiseerd is. Gelet daarop dient hem een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder c, Vw te worden verleend.
- 2.21 Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat uit de verklaringen van verzoeker, noch uit overige aanwijzingen, blijkt dat zijn vertrek uit zijn land van herkomst, verband houdt met zodanig traumatische ervaringen, dat van hem daarom in redelijkheid niet kan worden verwacht terug te keren naar het land van herkomst. De door verzoeker aangevoerde mishandeling in juni 2011 wordt als onvoldoende zwaarwegend beoordeeld om te leiden tot de conclusie dat in redelijkheid niet kan worden verlangd terug te keren naar het land van herkomst. Uit verzoekers verklaringen kan niet worden geconcludeerd dat de mishandeling zwaar lichamelijk of geestelijk letsel tot gevolg heeft gehad. Verzoeker heeft blijkbaar geen reden gezien om na de ondergane mishandeling zich te vervoegen tot een arts. Ook de overige door verzoeker overgelegde medische stukken uit het dossier bieden volgens verweerder geen handvatten om te oordelen dat er sprake is van een mishandeling als bedoeld in het traumatabeleid.
- 2.22 De voorzieningenrechter is van oordeel dat verweerder in zijn standpunt gevolgd kan worden. Hetgeen verzoeker hiertegen in beroep heeft aangevoerd, is onvoldoende om tot een andere conclusie te komen. Uit het beleid zoals weergegeven in paragraaf C2/4.2 blijkt dat onder meer een marteling, ernstige mishandeling of verkrachting van betrokkene, aanleiding kan geven tot verblijfsaanvaarding. Verweerder heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat hiervan geen sprake is, nu verzoeker geen arts heeft bezocht na de mishandeling in juni 2011 en evenmin uit de verklaringen van verzoeker is gebleken dat dit de aanleiding van zijn vertrek uit zijn

land van herkomst vormde. Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw.

- 2.23 Gelet op het voorgaande zal de voorzieningenrechter het beroep ongegrond verklaren.
- 2.24 Nu in de hoofdzaak wordt beslist, zal de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening afwijzen.
- 2.25 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten/ proceskostenveroordeling.

Het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel

- 2.26 Indien de rechtbank bij het beroep van oordeel is dat de toepassing of tenuitvoerlegging van de maatregel in strijd is met de Vw dan wel bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is, verklaart zij ingevolge artikel 94, vierde lid, Vw het beroep gegrond. Indien de rechtbank de opheffing van een maatregel strekkende tot vrijheidsontneming beveelt, kan zij ingevolge artikel 106, eerste lid, Vw aan de vreemdeling een vergoeding ten laste van de Staat toekennen.
- 2.27 Ingevolge artikel 6, eerste en tweede lid, Vw kan de vreemdeling aan wie toegang tot Nederland is geweigerd worden verplicht zich op te houden in een door de ambtenaar belast met de grensbewaking aangewezen ruimte of plaats die is beveiligd tegen ongeoorloofd vertrek.
- 2.28 In beroep heeft verzoeker aangevoerd dat het grensbewakingsbelang het opleggen van de vrijheidsontnemende maatregel niet rechtvaardigt en daarbij verwezen naar een uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 17 juni 2011 (AWB 11/19179). Verzoeker stelt dat na afloop van de procedure in het Aanmeldcentrum er geen reden meer voor vrijheidsbeneming was. Volgens verzoeker beschikt verweerder over verschillende mogelijkheden om af te zien van het toepassen van een vrijheidsontnemende maatregel en had met een lichter middel kunnen worden volstaan, bijvoorbeeld met het opleggen van een meldplicht. Verzoeker heeft een broer in Nederland waar hij kan verblijven. Verzoeker verwijst tot slot naar een uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem, van 31 januari 2011 (AWB 10/44885), waarin is overwogen dat, zolang in de nationale wetgeving geen regeling is getroffen op basis waarvan de uitzondering van art. 2 lid 2, onder a, Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) kan worden toegepast, de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn onverkort van toepassing zijn op een situatie waarin aan de vreemdeling de toegang is geweigerd en de vrijheidsontnemende maatregel ex art. 6 Vw is opgelegd.
- 2.29 Verweerder heeft zich ter zitting op het standpunt gesteld dat verzoekers beroep niet kan slagen, nu uit een uitspraak van de Afdeling van 29 juni 2011 (nr. 201104070/1) volgt dat een lichter middel niet kan worden toegepast zonder dat het belang van de toegangswegering wordt prijsgegeven. Het betreft hier een vernietiging van weliswaar een andere uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam (AWB

11/9965), maar de strekking van deze uitspraak is gelijk aan die waarnaar verzoeker verwijst in beroep.

2.30 In voornoemde uitspraak van 29 juni 2011 heeft Afdeling als volgt overwogen:

“Indien in gevallen als hier aan de orde een lichter middel dan vrijheidsontneming wordt opgelegd, zoals bijvoorbeeld de door de rechtbank genoemde meldplicht, heeft dat tot gevolg dat feitelijk toegang tot Nederland wordt verkregen. De minister kan dan ook worden gevolgd in zijn standpunt dat, hoewel volgens hem in zeer bijzondere gevallen aanleiding zou kunnen bestaan voor een uitzondering, in beginsel steeds aangenomen moet worden dat het grensbewakingsbelang niet kan worden veiliggesteld door de oplegging van een lichter middel. Zijn beleid (*rechtbank: opgenomen in A6/1 en C12/2.3 Vc*) terzake is derhalve niet kennelijk onredelijk te achten. Van bijzondere omstandigheden op grond waarvan de minister dit beleid in dit geval niet in redelijkheid heeft mogen toepassen, is niet gebleken. Dat de vreemdeling een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel heeft ingediend, is niet als een zodanige omstandigheid aan te merken, nu die omstandigheid reeds in het voormelde beleid is verdisconteerd en bovendien op zichzelf niet op voorhand tot het oordeel behoeft te leiden dat de minister niet langer vast kan houden aan het grensbewakingsbelang.”

- 2.31 Verzoeker is de toegang tot Nederland geweigerd. Zoals door de Afdeling is overwogen, zou het door verzoeker voorgestelde lichtere middel, een meldplicht, tot gevolg hebben dat feitelijk toegang tot Nederland wordt gekregen. In aanmerking genomen dat verzoekers asielaanvraag thans is afgewezen en het beroep daartegen ongegrond zal worden verklaard, heeft verweerder het grensbewakingsbelang kunnen laten prevaleren boven het persoonlijk belang van verzoeker bij opheffing van de maatregel. Daarbij overweegt de rechtbank dat van bijzondere omstandigheden op grond waarvan hierop een uitzondering zou moeten worden gemaakt, niet is gebleken. Het in dit kader ter zitting gedane beroep op artikel 15 van de Terugkeerrichtlijn leidt in dit geval niet tot een ander oordeel.
- 2.32 De rechtbank ziet daarnaast geen grond voor het oordeel dat de toepassing of tenuitvoerlegging van de vrijheidsontnemende maatregel in strijd is met de Vreemdelingenwet 2000 dan wel bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is.
- 2.33 De rechtbank zal het beroep ongegrond verklaren.
- 2.34 De rechtbank zal het verzoek tot het toekennen van schadevergoeding afwijzen, omdat zij de opheffing van de vrijheidsontnemende maatregel niet zal bevelen.
- 2.35 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte kosten.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

- 3.1 verklaart het beroep tegen het besluit tot afwijzing van de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning ongegrond;
- 3.2 wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

De rechtbank:

- 3.3 verklaart het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel ongegrond;
- 3.4 wijst het verzoek tot het toekennen van schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. K. van Dijk, rechter, tevens voorzieningenrechter, en op 26 juli 2011 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van mr. M.A.J. van Beek, griffier.

Afschrift verzonden op : 26 JUL 2011

Coll:

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover deze het beroep tegen het besluit tot afwijzing van de asielaanvraag, het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel en het verzoek om toekenning van schadevergoeding betreft, hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen een week na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak. Tegen deze uitspraak staat, voor zover deze de voorlopige voorziening betreft, geen hoger beroep open.

Voor eensklingend afschrift.
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

ZUMPOLLE
ADVOCATEN

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
= 2 AUG 2011	
ZAAKNR.	
AAN: V3	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Per telefax: 070 – 36 51 380

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

Utrecht: 2 augustus 2011
Ons kenmerk: 723924
Uw kenmerk:
Onderwerp:

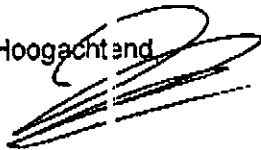
, van Turkse nationaliteit (geboren)

Geachte heer, mevrouw,

Hierbij zend ik u in de zaak met bovenvermeld kenmerk het hoger beroepschrift.

Vriendelijk verzoek ik u om een last tot toevoeging.

Hoogachtend

J.Th.A. Bos

Bijlagen: Beroepschrift

1 / 1

mr. Hanno Los • mr. Edwin Jonkman • mr. Bernard de Leest • mr. Karen Machielsen

mr. Trees Philipsen (vFAS advocaat-scheidingsmediator) • mr. Petra Staal • mr. Jelle Walther • mr. Maarten Zumpolle

Biltstraat 101 • Postbus 13336 • 3507 LH Utrecht • Telefoon: 030 - 233 32 48 • Fax: 030 - 234 39 65 • info@zumpolleadvocaten.nl • www.zumpolleadvocaten.nl

Rekeningnummer 39.42.09.877 t.n.v. Stg. Beheer Derdengelden Zumpolle Advocaten

ZUMPOLLE
ADVOCATEN

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
= 2 AUG 2011	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State

HOGER BEROEPSCHRIFT

(asiel AC procedure)

Appellant :
 adres en woonplaats :
 gekozen woonplaats : Utrecht aan de Biltstraat 101 op
 het kantoor van de
 advocaat:
 gemachtigde : J.Th.A. Bos die hierbij, gelet op het bepaalde in
 art. 70 Vw 2000, uitdrukkelijk verklaart tot het
 instellen van dit hoger beroep door appellant
 bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd;
 correspondentieadres : Postbus 13336, 3507 LH te Utrecht

=tegen=

Verweerder : **De Minister voor Immigratie en Asiel**
 adres en plaats naam :
 gemachtigde :

Appellant kan zich niet verenigen met de uitspraak van de Rechtbank, Sector Bestuursrecht, te 's-Gravenhage zitting houdende te Haarlem van 26 juli 2011 (productie 1) voorzover het beroep tegen de vrijheidsbenemende maatregel, ongegrond is verklaard.

Procesverloop:

Appellant heeft op 1 juli 2011 aangekomen op Schiphol. Op 2 juli is de toegang ontzegd en de vrijheidsbenemende maatregel van art. 6 Vw opgelegd. De asielprocedure is op 5 juli aangevangen en bij beslissing van 11 juli 2011 is een verblijfsvergunning asiel geweigerd. De beslissing betreft gelijk een terugkeerbesluit. Het hoger beroep beperkt zich tot de detentie omdat er de afgelopen week nieuwe informatie over vervolging in Turkije is ontvangen waardoor een herhaald asielverzoek meer in de rede ligt.

ZUMPOLLE
ADVOCATEN

2 augustus 2011

kenmerk: 723924

2 / 3

Grieven**Grief I**

Ten onrechte heeft de rechtbank het beroep tegen de vrijheidsbenemende maatregel ongegrond verklaard en overwogen dat *verweerder het grensbewakingsbelang heeft kunnen laten prevaleren boven het persoonlijk belang van verzoeker*

toelichting

De rechtbank heeft verwezen naar jurisprudentie van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State waaronder 29 juni 2011 (201104070) en naar het beleid van verweerder. In de genoemde jurisprudentie is de echter de EU Terugkeerrichtlijn 2008/115 niet aan de orde geweest. Hierbij wordt verder verwezen naar grief II

Grief II

Ten onrechte heeft de rechtbank in punt 2.31 overwogen: het in dit kader ter zitting gedane beroep op artikel 15 van de Terugkeerrichtlijn leidt in dit geval niet tot een ander oordeel.

Toelichting

In de gronden van beroep is verwezen aan Rb zp Haarlem 31 januari 2011 10/44885 (**productie 1**). Grensdetentie kan nodig zijn. Detentie tijdens een korte asielprocedure kan ook nodig zijn. Na het besluit van 11 juli 2011 in de asielprocedure was er geen grond meer voor de zeer ingrijpende maatregel van vrijheidsbeneming.

Immers tot de richtlijn in wetgeving is geïmplementeerd is alleen frustratie van uitzetting evenals gevaar voor onttrekking aan toezicht redenen om de detentie voort te zetten. In verband met het verbod om omgekeerde verticale werking van Arrest Kopinghusi van 8 oktober 1987 Europees Hof van Justitie HvJEU 80/86. Voor appellant is er sprake van directe werking (Kücükdeveci/Swedex, HvJEU 19 januari 2010 (zaak C-555/07).

De uitzonderingen van art. 2 Terugkeerrichtlijn gelden (nog) niet en appellant kon bij zijn broer verblijven. Er is geen gevaar voor onttrekking gebleken. Frustratie van de uitzetting is in zijn geval nauwelijks mogelijk omdat hij vrijwel volledig gedocumenteerd is.

Redenen waarom appellant u verzoekt:

- de uitspraak van de rechtbank te vernietigen voor wat betreft het beroep tegen

ZUMPOLLE
ADVOCATEN

2 augustus 2011

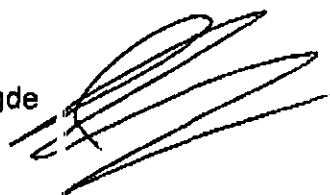
kenmerk: 723924

3 / 3

- de maatregel van art. 6 Vw;
- gedaagde te veroordelen in de proceskosten in beroep en hoger beroep;
 - gehoord te worden.

Utrecht, 2 augustus 2011

Gemachtigde

A handwritten signature in black ink, consisting of several overlapping, fluid strokes that form a cursive name.

Bijlagen: